

Arrest

nr. 142 236 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster vraagt voor de derde maal asiel aan. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) haar tweede asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien zij haar asielaanvraag steunde op die van haar echtgenoot en de feiten door haar echtgenoot aangehaald als niet-bewezen werden beschouwd, (ii) wat de echtscheiding in België betreft dient vastgesteld te worden dat zij met haar echtgenoot uiteindelijk

een overeenkomst heeft kunnen sluiten wat betreft haar kinderen, (iii) het CGVS zich vragen stelt over haar verklaringen aangaande de houding van haar schoonvader, en haar vrees om de kinderen te verliezen voorbarig en niet gefundeerd is, en (iv) de medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de aangehaalde feiten.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3. In de mate verzoekster ter ondersteuning van haar derde asielaanvraag medische attesten indient betreffende haar geestelijke gezondheid en deze aanwendt in haar verweer tegen het motief van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op de voorgehouden problemen van haar ex-echtgenoot, stelt de Raad vast dat de problemen van verzoeksters echtgenoot reeds werden onderzocht in een eerste en tweede asielaanvraag. In 's Raad arrest nr. 83 770 van 27 juni 2012 in hoofde van haar ex-echtgenoot wordt het volgende gesteld (verzoekster diende geen beroep in tegen haar beslissing inzake de tweede asielaanvraag):

“De Raad stelt vast dat verzoeker een tweede asielaanvraag ingediend heeft en hij in het kader van het huidige beroep de weigeringsbeslissing in dit verband betwist. Op 21 april 2011 nam de commissaris-generaal een weigeringsbeslissing met betrekking tot deze eerste asielaanvraag. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad op 29 augustus 2011 en ook het beroep bij de Raad van State werd verworpen op 7 november 2011. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de vorige asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). (...)”

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voornamelijk beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Wat het ter zitting neergelegde psychologisch getuigschrift van psycholoog N.N. d.d. 1 juni 2012 betreft bevestigt dit getuigschrift de psychologische moeilijkheden van verzoeker zoals reeds vermeld in het medisch getuigschrift van 25 maart 2011. De Raad meent dat dit geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep is. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Toch moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging of vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. (...) Daar waar verzoeker ter zitting stelt dat hij en zijn familie in België ernstig bedreigd werden door Tsjetsjeense mannen stelt de Raad vast dat hij in dit

verband geen klacht neerlegde bij de politie en hij deze bedreiging niet aannemelijk maakt. Verzoeker verwijst naar algemene mensenrechten rapporten en het CEDOCA-onderzoek over zijn land van herkomst. De loutere verwijzing naar rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. (...) Tijdens het gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld. Daar waar verzoeker stelt dat van zijn echtgenote omwille van de gebeurtenissen niet kan verwacht worden dat zij gedetailleerde verklaringen zou afleggen wijst de Raad erop dat elk interview stress met zich meebrengt en feiten van vervolging kunnen tot trauma en stress leiden, maar verzoekster toont niet aan dat dit het haar niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekers echtgenote kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelt: "Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u een reeks nieuwe documenten voor, zijnde een convocaties op uw naam, een convocaties op naam van uw vrouw, een fax van een correspondentie van het departement van arbeid en sociale ontwikkeling gericht aan de afdeling binnenlandse zaken (OVD) van Naurskaya, een fax van een correspondentie van de dorpsadministratie van Naurskaya, een mail van A. B. (...), een door u uitgeschreven verklaring met betrekking tot uw asielrelaas en drie internetartikels. Deze nieuwe documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas echter niet herstellen. Wat betreft de twee convocaties die u voorlegt, waarvan één gericht is aan u en één aan uw vrouw, dient te worden opgemerkt dat noch u, noch uw vrouw wisten wanneer de aan jullie gerichte convocaties in Tsjetsjenië zijn toegekomen en wanneer jullie zich beiden dienden te melden. Jullie konden zelfs niet aangeven in welk jaartal jullie met deze convocaties werden opgeroepen. Daarnaast wist uw vrouw niet bij welke overheidsdienst ze zich diende te melden, en geen van jullie beiden wist bij welke persoon jullie zich dienden te melden, noch in welke hoedanigheid jullie werden opgeroepen (CGVS vrouw, p. 8-10; CGVS, p. 3-4). Zowel op de convocaties op uw naam als die op naam van uw vrouw staat echter duidelijk vermeld dat jullie zich dienden te melden op 2 juli 2011 bij de OVD van het Naurskiy district in de hoedanigheid van getuige. Ook de naam van de persoon bij wie jullie zich dienden te melden staat op beide oproepingsbrieven duidelijk aangegeven. Voorts is het opmerkelijk dat u niet wist of er iemand op de aan u gerichte convocaties is ingegaan. Vreemd genoeg hebt u er niet naar geïnformeerd. U verklaarde zowaar dat dit u niet interesseerde (CGVS, p. 4). Indien u en uw vrouw werkelijk door de autoriteiten in uw land van herkomst gezocht en vervolgd zouden worden, is het onaannemelijk dat zowel u als uw vrouw zo weinig weten over de aan jullie gerichte convocaties. Uw gebrek aan interesse voor deze convocaties, die volgens u nochtans bedoeld waren om u naar uw autoriteiten te lokken (CGVS, p. 4), tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. Daarnaast gaf uw vrouw aan dat zij voor haar vertrek uit de Russische Federatie eind april 2010 nog werd opgeroepen aan de hand van een convocaties, die ze bij haar vertrek echter niet had meegenomen (CGVS vrouw, p. 10). Met betrekking tot deze oproeping wist zij evenmin wanneer ze werd opgeroepen, noch bij welke instantie en welke persoon ze zich diende te melden, en in welke hoedanigheid ze werd opgeroepen (CGVS vrouw, p. 8, 10). Uw vrouw wist ook niet of er iemand op deze oproeping was ingegaan en zij gaf aan dat u zich met alles bezig hield (CGVS vrouw, p. 10). Opmerkelijk genoeg wist u zelf niet of u, of uw vrouw, voor de oproepingen waarvan u de convocaties voorlegt, reeds eerder werd opgeroepen aan de hand van convocaties (CGVS, p. 4). Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast. Uit de faxen die u voorlegt, die correspondenties bevatten die uitgaan van het departement van arbeid en sociale ontwikkeling en de dorpsadministratie van het Naurskiy district, en waarvan de eerste gericht is aan de OVD van het Naurskiy district, blijkt dat leden van deze instanties op uw vroegere domicilieadres, waarvan u sinds 1 december 1993 bent uitgeschreven, zijn langs geweest op vraag van de OVD en aan de OVD rapporteren dat u en de rest van uw gezin er afwezig waren en dat zij geen informatie hebben over jullie verblijfplaats. Er dient echter op te worden gewezen dat het hier louter faxen betreft, waardoor de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan. U

verklaarde bovendien dat uw zus deze documenten in haar bezit heeft gekregen via kennissen die op het departement van arbeid en sociale ontwikkeling en bij de dorpsadministratie werkzaam zouden zijn. U wist echter niet via welke kennissen zij aan deze documenten is geraakt (CGVS, p. 6). Het feit dat de OVD van het Naurskiy district deze informatie over u en uw gezin aan deze instanties heeft opgevraagd, vormt echter geen bewijs dat u in uw land van herkomst gezocht en vervolgd wordt door de autoriteiten, daar uit deze documenten niet blijkt waarom zij deze informatie over u en uw gezin opvragen. Terloops zij nog opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Al deze elementen maken dat deze nieuwe documenten die u voorlegt ter staving van uw tweede asielaanvraag de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, zoals omstandig gemotiveerd in de beslissing die ik ten aanzien van u nam in het kader van uw eerste asielaanvraag, niet kunnen herstellen." Dit wordt door verzoeker niet weerlegd. De Raad schaart zich achter dit motief.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar een aantal algemene mensenrechten rapporten over zijn land van herkomst, onder meer de CEDOCA documentatie in het administratief dossier. (...)"

De loutere verwijzing naar "attesten van de psychiaters" vermag geenszins de vastgestelde ongeloofwaardigheid in de eerste en tweede asielaanvraag ombuigen. Verzoekster toont geen vrees voor vervolging aan omwille van de voorgehouden problemen van haar echtgenoot.

4. Voor wat betreft verzoeksters vrees als gescheiden vrouw stelt de Raad vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

5. Zo verzoekster zich tevens beroept op de situatie van de gescheiden Tsjetsjeense vrouw in het algemeen en daarvoor verwijst naar het arrest van 27 december 2013 (vermoedelijk het arrest van 17 december 2013 nr. 115 850 RvV 109 847) en rapporten die zouden zijn ingediend, kan de Raad in casu slechts vaststellen dat in de zaak 158 630 in hoofde van verzoekster haar beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rapporten werden toegevoegd door verzoekster en dat ook geen rapporten werden toegevoegd aan het verzoekschrift. Met algemene blote beweringen en verwijzingen slaagt verzoekster er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. In zoverre verzoekster nog aanvoert dat zij behoort tot de sociale groep, dient te worden opgemerkt dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoekster wordt vervolgd.

6. De concrete motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de psychologische/psychiatrische attesten wordt niet weerlegd noch ontkracht door een loutere verwijzing naar arresten die geen enkele betrekking hebben op verzoekster.

7. Zo verzoekster zich erover beklagt dat verwerende partij haar beslissing nog altijd steunt een gehoor dat is afgenomen zonder de bijstand van de raadvrouw, stelt de Raad in eerste instantie vast dat de commissaris-generaal de beslissing heeft ingetrokken, verzoekster opnieuw heeft gehoord in het bij zijn van haar raadsman, en een nieuwe beslissing heeft genomen, gesteund op het gehoorverslag van 17 maart 2014 (zonder advocaat) en het gehoorverslag van 17 juli 2014 (met advocaat).

8. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 februari 2015, voert verzoekende partij aan dat zij naar verschillende rapporten heeft verwezen en dat zij daarbij aangegeven heeft dat zij als uit het echt gescheiden vrouw geen hoederecht zal krijgen in Tsjetsjenië. Zij wijst er op dat er in de beschikking geen elementen zijn die dit tegenspreken en dat zij internationale bescherming nodig heeft teneinde haar rechten als gescheiden moeder te vrijwaren. Verzoekende partij vraagt dan ook de bestreden beslissing te vernietigen.

De verschillende rapporten waar verzoekende partij in haar verzoekschrift en in de brieven van haar advocaat naar verwijst -de betreffende informatie zelf wordt door haar niet neergelegd- en die afkomstig zijn van o.a. Human Rights Watch, hebben, zo stelt de Raad vast op basis/aan de hand van de fragmenten die verzoekende partij uit die rapporten citeert, betrekking op onder meer gedwongen huwelijken en geweld ten aanzien van vrouwen in Tsjetsjenië, en omtrent de onderdanige/ondergeschikte en soms minderwaardige plaats van de Tsjetsjeense vrouw in het gezin en in de Tsjetsjeense samenleving. De door verzoekende partij aangebrachte verwijzingen naar en citaten uit die betreffende rapporten bevatten echter geen informatie aangaande de situatie van gescheiden echtparen in Tsjetsjenië en/of de eventuele voogdij over de kinderen, en zijn dan ook niet van aard om afbreuk te doen of een ander licht te werpen op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, die aan het administratief dossier werd gevoegd en waaruit o.a. blijkt dat de Russische wetgever rekening houdt met de rechten van beide ouders in geval van een scheiding en dat de autoriteiten zelfs tussenbeide kunnen komen als een ouder een kind onterecht in voogdij houdt. Er zijn, gelet op die informatie, welke door verzoekende partij weliswaar op de korrel wordt genomen, doch niet met concrete en objectieve elementen wordt weerlegd, dan ook geen objectieve aanwijzingen in het administratief en gerechtelijk dossier dat de Russische/Tsjetsjeense autoriteiten, indien verzoekende partij en haar man daar zouden overgaan tot een wettelijke scheiding, haar rechten als moeder zouden negeren en haar haar kinderen zouden ontnemen. De commissaris-generaal oordeelde op grond van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat verzoekende partij haar vrees dat zij haar kinderen zou verliezen aan de familie van haar man als zij in hun land van herkomst officieel zouden scheiden louter gebaseerd is op vermoedens, en niet op concrete en objectieve gegevens. Verzoekende partij weerlegt dit niet door het louter citeren uit en verwijzen naar uittreksels van artikels en rapporten.

Gelet op het voorgaande is er geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS